

ABSTRAKT

Práce se zabývá otázkou nerovnosti lidí u Aristotela z hlediska rozdílného pojetí jejich přirozenosti. Podává nejprve výklad o paradigmatické podobě přirozenosti *člověka jakožto člověka* a cíli jeho života v podobě *eudaimonie*, v níž se snaží ukázat provázanost obou základních charakteristik člověka, tj. živočicha mající rozum (*zoon logon echon*) a živočicha politického (*zoon politikon*). Ukazuje následně, že tato přirozenost člověka se (zejména v kontextu ctnosti) diametrálně liší od přirozenosti jiných entit. Postupně se věnuje jednotlivým deficientním podobám lidské přirozenosti (otrokům, ženám a barbarům) a základní předpoklad jejich podřadného postavení identifikuje v jejich nedostatečné účasti na rozumu. Důvody pro postulování takovéto koncepce lidského přirozenosti vidí autor práce zejména v Aristotelově obecné metodě zkoumání, která se odvíjí od specifického přístupu k jevům, a ve způsobu nahlížení na lidskou existenci obecně. V poslední (kritické) části práce autor v návaznosti na úvahy Jacquese Rancièra identifikuje Aristotelovu politickou filosofii jako případ para-politiky, která se opírá o teorii lidské přirozenosti jakožto základní argumentační substrát pro nerovné postavení členů *polis*. Na Aristotelově specifickém způsobu zneprítomnění *dému* (typicky v případě rolnické demokracie), zásadní potřebě vnějších dober pro rozvoj ctnosti a nemožnosti objasnit přirozenost řemeslníků (*banausoi*) se pak teorie přirozenosti vyjevuje jakožto pouhý ideologický nástroj ospravedlňující mocenské postavení majetné elity, a tudíž že Aristotelova koncepce přirozenosti jako taková nedostojí nároku na obecnost.